

skulde man dog i denne Forbindelse advare dette Ting imod, nemlig at gaa ad de Spor, ad hvilke man tidligere er gaaet i Sager netop af denne Beskaffenhed. Vi skulde nødig have lignende Skandaler som dem, vi har haft i Fortiden. I saa Henseende skræmmer Sporene, forekommer det mig, saa alvorligt, at vi hellere maa stryge en Post end undlade at udstyre den saaledes, at Menneskene kan leve i den.

Der er endvidere det store Spørgsmaal om Direktøren. Jeg havde egentlig hellere ventet med at drøfte dette Spørgsmaal i Udvalget, men jeg er blevet kaldt stærkt frem baade af en æret Ordfører her og af den Artikel, som den samme ærede Ordfører omtalte, og som har staaet i „Berlingske Tidende“, og i hvilken Mindretallet paa dette Spørgsmaal bliver fremstillet som Dilettanter. Naar man nu tænker paa, at f. Eks. det ærede Medlem af Landstinget Hr. Schovelin og jeg hører med til dette Mindretal, maa jeg sige, at hvis vi er Dilettanter i dette Spørgsmaal, vi, der har beskæftiget os hele vort Liv, fra vi blev modne Mænd, med praktisk Økonomi og med teoretisk Økonomi, saa kunde det interessere mig at se, hvordan Fagmænd egentlig ser ud. Det maa være en vældig Autoritet, der har skrevet denne Artikel. Han kan være Autoritet paa Økonomiens Omraade og paa Udenrigspolitikens Omraade, det tør jeg ikke bestride, jeg har ikke den Ære at kende ham — jeg vilde meget gerne staa Ansigt til Ansigt med ham —, men han er under alle Omstændigheder en mægtig Dumrian paa Taktikkens Omraade. For jeg kunde ikke tænke mig noget dummere i dette Øjeblik end at skrive en Artikel paa et Punkt som dette. Hvis jeg vilde svare, hvad jeg ikke vil, saa vilde mit Svar kræve en Motivering, som i Løbet af 5 Minutter skulde faa det hele til at staa i Flamme, i Splid og Strid og Spektakel, medens Arbejdet i Kommissionen her er gledet sagligt og roligt fremad. Vi kan alle være glade ved, at der fra alle Sider er arbejdet i den Grad uden Hensyn til Partistandpunkter blot for at faa det bedst mulige ud af Sagen. Men det vilde ikke være muligt at ødelægge den grundigere, end hvis vi nu skulde tage dette Spørgsmaal om Besættelsen af Direktørposten op med hele den Argumentation, der bringes i Anvendelse, naar vi fremstilles som Dilettanter. Den nævnte Artikel har staaet i „Berlingske Tidende“ og jeg maa sande det gamle Ord: Det er af sine egne, man skal have det; ligesom det andet Ord: Gud bevare mig for mine

Venner, mine Fjender skal jeg nok klare mig imod.

Niels Petersen: Det er store Udvidelser af vor Udenrigsrepræsentation, der her foreslaas sammen med en fuldstændig Organisation af Udenrigsministeriet og en stor Forøgelse af Tallet paa Udenrigsministeriets Tjenestemænd. Kommissionens Standpunkt er motiveret ved Erkendelsen af, at det netop nu mere end nogen Sinde før er nødvendigt for vort Land, at vore erhvervsmæssige Interesser omkring i Verden varetages saa godt og fyldigt som muligt gennem vor diplomatiske og konsulære Repræsentation. Den Vekselvirkning, der nu finder Sted, det økonomiske Afhængighedsforhold mellem Landene, der nu har antaget en ganske anden Karakter end tidligere, den Udvikling, der, som nærmere skildret af den ærede foregaaende Taler (Fraenkel), finder Sted i Egne af Verden, hvor vi før kun regnede med Eksporten, men hvor vi i Fremtiden maa være belavede paa at kunne finde Konkurrenter, alt dette tilsammen gør det nødvendigt, at vi af al den Evne, vi raader over, stræber efter at sørge for, at vor Repræsentation udadtil bliver Opgaven volksen. Det har Kommissionen ogsaa søgt derigennem, at man faar tilvejebragt Enhed, hvad den konsulære og diplomatiske Repræsentation angaar, saaledes at Diplomatiets ikke længere er noget for sig, men saaledes at konsulære, Embedsmænd og diplomatiske Embedsmænd kan ombyttes. Der skal i det hele taget ikke være nogen Forskel imellem dem. Jeg skal ikke videre uddybe dette Emne, de foregaaende Talere har været saa langt inde derpaa, at det vilde være at spille Tid, om jeg kom langt ind derpaa. Jeg skal nøjes med at fremhæve — for det forekommer mig, at i disse faa Ord kan alting samles — at Danmarks Udenrigspolitik nu har Karakteren af Handelspolitik.

Men der er en Ting, som Opmærksomheden maa være henvendt paa, og som vi ogsaa var paa det rene med i Kommissionen, endskønt Overvejelserne der ikke i særlig Grad kunde være henvendte derpaa; Kommissionens Opgave maatte være den at se ud over Verden og undersøge, saa godt det var muligt, hvor det vilde være af Interesse for os at udvide vor diplomatiske og konsulære Repræsentation. Men man kan, som det blev fremhævet af Socialdemokratiets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, selvfølgelig ikke bortse fra, hvorfra Pengene skal komme. Det er jo